

A FŐDOLOG MINDEN KERESZTÉNY SZÁMÁRA

Amikor Édenben az ember elkövette a bűnt, ezáltal elszakadt Istentől. Ettől kezdve érdeklődésének legfőbb tárgya az volt, hogy minél többet megismerhessen Isten szabadító kegyelméből. Az ezzel kapcsolatban adott kinyilatkoztatások középpontjában mindig a Golgota keresztje állt, ahol majd „Istennek ama báránya” (Jn 1,29) fel fogja áldozni magát az emberi család helyett. Ebben az időben mindenki, akinek lehetőség volt megismerni Isten üdvözítő kegyelmét, a Szabadító megjelenésére várt, és hit által az értünk és helyettünk bekövetkező áldozatára tekintett előre. Erre a rendkívüli eseményre mutattak előre a különböző áldozati szertartások is.

A Megváltó áldozati halálának beteljesülésével viszont egy újabb dolog került az Istentől kinyilatkoztatott evangéliumi üzenet középpontjába. Ettől kezdve már sokkal inkább arra kell összpontosítanunk, amit a feltámadott Megváltó végez értünk fent a Mennyben.

Pál apostol szerint azért kell ezt tekinteni fődolognak, mert nekünk olyan főpapunk van, aki egy különleges és kiváltságos helyzetet képes teremteni számunkra. *„Fődolog pedig azokra nézve, amiket mondunk, az, hogy olyan főpapunk van, aki a mennyei Felség királyi székének jobbára ült, Mint a szent helynek és amaz igazi sátonnak szolgálója, amelyet az Úr és nem ember épített.”* (Zsid 8,1-2).

Ezt a tényt nem szabad úgy kezelni, mint egy tanítást és ismeretet a többi között. Pál apostol az Újszövetség evangéliumában a legfőbb dolognak tekinti, az evangélium legfontosabb részének. Ha ugyanis ez a főpap csak egy hozzánk hasonló ember lenne, akkor nem kellene ilyen kiemelt módon foglalkoznunk Vele és a szolgálatával. Nekünk

azonban olyan főpapunk van, aki az örökkévaló Istenség egyik tagja, és ez a tény nagyobb lehetőséget biztosít számára az értünk végzett közbenjárás munkájában.

A földi szolgálat főpapjait az engesztelési nap kivételével mindig egy vastag függöny választotta el attól a helytől, ahol Isten jelenlétének dicsősége nyilatkozott meg. A mi Főpapunk viszont úgy képviselheti ügyünket, hogy szolgálatának végzése közben oda ülhet a mennyei Felség királyi székének jobbára, és közvetlenül mondhatja el a mennyei Atyának mindazt rólunk és értünk, amit csak szeretne.

De Pál apostol még tovább fokozza annak elemzését, hogy miért tekinthető Jézus főpapi szolgálata a legfőbb dolognak. Jézus ugyanis az isteni mivolta mellett teljesen emberré is lett azért, hogy elhiggyük Róla, és biztosak legyünk abban, hogy meg tud érteni bennünket, és együtt tud velünk érezni. *„Mert nem oly főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt.”* (Zsid 4,15). Jézus a mennybemenetele után is megőrizte az emberi természetét, hogy közülünk való emberként képviselhessen bennünket az Atya előtt. Emberi természetének megőrzése által üzeni nekünk a közbenjáró Főpapunk, hogy mint közülünk való, együttérző és hűséges képviselője a mi ügyünknek a Mennyben.

Ugyanakkor az Atya is szeretné kifejezni felénk együttérzését, és szeretne biztosítani bennünket szeretetéről. Ezért mindenek előtt azt mondja el, hogy Ő *„nem ítéel senkit, az ítéletet egészen a Fiúnak adta”* (Jn 5,22).

Jézus közbenjáró szolgálatára azonban ne úgy tekintsünk, mintha ezzel az Atyát kellene megbékéltetni, és az emberi család iránti szeretetre hangolni. Mennyei Atyánk *„úgy szerette a világot, hogy az egyszülött Fiát adta”* (Jn 3,16). Ő már akkor is szeretett bennünket, amikor mi még ellenségei

voltunk. Valójában nekünk kell megbékülni Vele azért, hogy megismerjük és elfogadjuk a felénk irányuló szeretetét, hogy többé már nem féljünk Tőle, hanem bizalommal és reménységgel forduljunk felé.

Rendkívül megható az evangélium üzenetének az a része, hogy Jézus nem Istenként, hanem emberként ítélkezik felettünk. *„És hatalmat adott neki az ítélet-tételre is, mivelhogy embernek fia”* (Jn 5,27). Krisztus emberi természetet vett magára azért is, hogy közülünk való bírónk lehessen. Mert mi emberek, csak olyan ítéletet tekintünk igazságosnak és hitelesnek, amit egy olyan személy mond ki felettünk, aki maga is közülünk való, aki az emberi család tagjaként itt élt közöttünk a bűn világában, ezért ismeri a helyzetünket, mint aki maga is átélője volt az emberi élet minden körülményének.

Isten tehát minden lehetséges módon szeretne biztosítani bennünket együttérzéséről és szeretetéről, hogy ne féljünk hozzá fordulni és rábízni magunkat. *„Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.”* (Zsid 4,16).